

адже вони були побудовані ще у 1965-1991 роках. При цьому термін служби пасажирського вагону складає 28 років, впродовж яких один купейний вагон перевозить близько 220 тис. пасажирів, проходить в середньому 10 депоських та 5 капітальних ремонтів.

Одним із основних способів, що дозволяють знизити витрати на відновлення вагонного парку й одночасно забезпечити комфортність пасажирських перевезень, є модернізація вагонів шляхом капітально-відновлювального ремонту з продовженням терміну служби (КРП та КВР)». Проте в останні роки Укрзалізниця значно скоротила обсяги проведення ремонтів типу КРП. Це пояснюється тим, що зекономлені кошти планується залучати для придбання нових пасажирських вагонів.

Досить серйозною проблемою, з якою стикається керівництво Укрзалізниці, є визначення того, чи має вона внутрішні сили, щоб зберегти та покращити досягнуті об'єми пасажирських перевезень. За даними проведеного аналізу стан парку пасажирських вагонів дозволить втримувати конкуренцію з іншими видами транспорту ще приблизно 5 років, оскільки ступінь його зношеності складає 86 %. Тому зараз основною проблемою пасажирського господарства є оновлення парку пасажирських вагонів.

УДК 336.76

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ФОНДОВИХ БІРЖ В УКРАЇНІ

Бормотова М.В., к.е.н., доцент (УкрДУЗТ)

Фондовий ринок є невід'ємним та важливим елементом фінансової системи ринкової економіки. В Україні фондовий ринок формально існує вже понад 15 років, з часу прийняття Закону України «Про цінні папери та фондову біржу» у 1991 році. Але процес його формування ще далеко не завершений.

Законодавче регулювання діяльності фондових бірж в Україні здійснює достатньо велика кількість законодавчих та нормативних актів. Основним документом, що регламентував роботу фондової біржі, був згаданий вище закон. У 2006 році був прийнятий новий закон «Про цінні папери та фондовий ринок». Міністерством фінансів і Національним банком України були розроблені документи щодо реєстру випуску цінних паперів. Розроблені «Правила Української фондової біржі» та безліч інших законодавчих та нормативних актів.

В Україні - вперше серед країн СНД – було створено законодавчу базу для цивілізованого процесу зародження ринкових відносин у сфері обігу цінних паперів : акцій, облігацій, казначейських зобов'язань, веселів, а також визначено статус фондової біржі як організаційно оформленого ринку, на якому здійснюється торгівля цінними паперами. Але в сучасній законодавчій базі України існують певні протиріччя.

Порівняльний аналіз Закону України «Про цінні папери та фондовий ринок» і Господарського кодексу України свідчить про наявність значних протиріччя у законодавстві, а саме:

- виключність діяльності фондової біржі, зазначену в ГК, з організації укладання угод купівлі-продажу цінних паперів у Законі України «Про цінні папери та фондовий ринок» значно розширено;

- функцію депозитарію із клірингу і розрахунків, яку за ГК не може виконувати фондова біржа, у Законі України «Про цінні папери та фондовий ринок» віднесено до діяльності фондової біржі.

Таким чином, аналіз української нормативно-правової бази свідчить про її суттєву недосконалість, а іноді, навіть, невідповідність як міжнародній практиці, так і результатам досліджень вітчизняної економічної науки. Так, існує певне ігнорування законодавством України позабіржового ринку цінних паперів, однак законодавство також не регулює і деякі аспекти діяльності організованого ринку цінних паперів. Регулятивна функція законодавства обмежується встановленням та описом структури професійних учасників ринку цінних паперів і деяких специфічних функцій його учасників. Тоді як дуже важливий аспект, такий як взаємодія та співвідношення неорганізованого та організованого сегментів ринку цінних паперів залишаються поза увагою. Поза законодавчою увагою опинився і ланцюг «емітент - торгівець цінними паперами – фондова біржа», яка визначає взаємодію названих сегментів ринку цінних паперів. Наявність виявлених проблем законодавчого регулювання ринку цінних паперів України дає підставу констатувати необхідність подальшого удосконалення нормативно-правової бази та необхідність створення умов для адаптації до міжнародних норм і правил.